

Sygn. akt I CSK 2497/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa J. Z.
przeciwko M. K.
o ustanowienie rozdzielności majątkowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt XVII Ca 131/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód J. Z. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 10 września 2021 r., którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w Będzinie z 22 marca 2020 r., wydany w sprawie przeciwko M. K. o ustanowienie rozdzielności majątkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Powód powołał się na oczywistą zasadność skargi, wynikającą z naruszenia art. 52 § 1 k.r.o. W ocenie skarżącego Sąd odwoławczy bezpodstawnie przyjął brak ważnych powodów uzasadniających ustanowienie rozdzielności majątkowej z datą wsteczną, pomimo przyjęcia ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji.

Jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, a zatem oczywistego naruszenia prawa widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe, niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa. (zob. np. postanowienia z 23 grudnia 2021, I CSK 142/21; z 22 grudnia 2021, II CSK 390/21; z 9 grudnia 2021, IV CSK 365/21 oraz z 26 listopada 2021, III CSK 119/21).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia tych wymagań z dwóch przyczyn. Po pierwsze pojęcie „ważnych powodów”, którym ustawodawca posłużył się w art. 52 § 1 k.r.o. jest pojęciem nieostrym, któremu pełne znaczenie nadaje sąd rozpoznający sprawę po rozważeniu okoliczności faktycznych konkretnej sprawy. Przepis ten nie ma zatem natury jednoznacznego przepisu prawa podlegającego jednolitej wykładni, z czego wynika, że jego naruszenie mogłoby uzasadniać przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jedynie wyjątkowo, w sytuacji, w której sąd orzekający oceniłby dostarczony mu materiał faktyczny w sposób dowolny, wykraczający poza ogólne zasady logiki i doświadczenia życiowego.

Po drugie kwintesencją wyводу skarżącego jest polemika z poszczególnymi elementami stanu faktycznego sprawy ustalonymi przed sądami meriti. Wypada zatem przypomnieć, że postępowanie wywołane skargą kasacyjną nie stanowi

trzeciej instancji, a zarzuty dotyczące ustalania faktów i oceny dowodów nie podlegają kognicji Sądu Najwyższego na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

W końcu z modelu apelacji pełnej przyjętego w polskim prawie procesowym wynika, że zadaniem sądu odwoławczego jest powtórne rozpoznanie sprawy od początku, w tym poczynienie ustaleń faktycznych, które całkowicie lub częściowo mogą pokrywać się z ustaleniami sądu pierwszej instancji oraz dokonanie ich własnej oceny prawnej, która także może odbiegać od oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[as]